

**REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE**

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

I U 602/2018-24

25. 1. 2023

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višji sodnici svétnici mag. Darinki Dekleva Marguč kot sodnici posameznici,

v upravnem sporu tožeče stranke: **AGENCIJA ZA TRG VREDNOSTNIH PAPIRJEV**, Poljanski nasip 6, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-228/2017/5 z dne 3. 1. 2018,

na podlagi sklepa sodnega senata z dne 7. 9. 2021, da o zadevi odloča sodnik posameznik,

dne 25. januarja 2023

RAZSODILO:

Tožbi se ugotovi tako, da se odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-228/2017/5 z dne 3. 1. 2018 odpravi in se zadeva vrne Informacijskemu pooblaščenču v ponoven postopek.

OBRAZLOŽITEV:

1. Prvostopenjski organ (Agencija za trg vrednostnih papirjev, v nadaljevanju tožnik) je ob sklicevanju 488. člen ZTFI z odločbo št. 0901-6/2017-53 z dne 19. 9. 2017 zavrnil zahtevo prosilca
v nadaljevanju: stranka z interesom), vloženo na podlagi Zakona o dostopu informacij javnega značaja (ZDIJZ) za dostop do fotokopij vseh odločb o prekršku s katerimi je tožnik kršiteljem izrekel opozorilo namesto sankcije, ki so bile izdane v postopku o prekršku po določbah Zakona o trgu finančnih instrumentov (ZTFI) med leti 2012 in 2016; v preostalem delu, ki se nanaša na zahtevane odločbe o prekršku, s katerimi je kršiteljem izrekel opozorilo namesto sankcije zaradi kršitve določb 3.3. oddelka ZTFI, pa je zahtevo prosilca zavrgel na podlagi 4. točke prvega odstavka 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), ker je bilo v tem delu že odločeno z odločbo št. 0901-3/2017-3 z dne 6. 6. 2017 na podlagi prosilčeve predhodne zahteve z dne 12. 5. 2017,.
2. Informacijska pooblaščenka je kot pritožbeni organ druge stopnje (v nadaljevanju toženka) delno ugodila pritožbi prosilca zoper prvostopenjsko odločbo tako, da je le-to delno odpravila in tožniku naložila, da mora prosilcu v danem roku posredovati fotokopije v nadaljevanju naštetih opozoril, v katerih morajo biti prekriti tam navedeni osebni podatki fizičnih oseb. V preostalem delu, ki zadeva odločitev o zavrženju dela zahteve prosilca, pa je njegovo pritožbo zavrnila.
3. Sprejeto odločitev je toženka utemeljila na stališču, da pri odločanju o dostopu do informacij javnega značaja ni dopustno upoštevati ZTFI kot *lex specialis* glede na ZDIJZ. Pri tem se je oprla na sodbi Upravnega sodišča v zadevah U 1676/2003 in U 965/2004, iz katerih izhaja, da tedaj veljavni ZTVP-1 (ki ga je nasledil ZTFI) ni specialni predpis glede na ZDIJZ, ker iz določb ZTFI ne izhaja neposredna derogacija pravil ZDIJZ. Ker ZTFI ne vsebuje posebne derogacijske klavzule niti kakršnekoli specialne določbe, ki bi uveljavljala samostojno izjemo od načelno prostega dostopa do vseh informacij javnega značaja po ZDIJZ, zato po mnenju toženke ni ovir za razkritje zahtevanih dokumentov na podlagi določil ZDIJZ. Prav tako se sama ne strinja s stališčem tožnika, da ureditev po ZDIJZ vsebuje nedopustno (neustavno) pravno praznino glede informacij, ki so jih

■
—
■

osebe iz 488. člena ZTFI dolžne varovati kot zaupne. Dodaja, da je po uradni dolžnosti sama toženka opravila še presojo obstoja morebitnih zakonskih izjem iz prvega odstavka 6. člena in drugega odstavka 5.a člena ZDIJZ. S tem v zvezi ugotavlja, da so bila zahtevana opozorila izdana na podlagi 53. člena Zakona o prekrških (ZP-1) in tudi, da je prekrškovni postopek del kaznovalnega prava. Vendar ob upoštevanju, da so bili z zahtevanimi opozorili prekrškovni postopki že zaključeni, saj zoper opozorilo ni pravnega sredstva, toženka ocenjuje, da razkritje zahtevanih opozoril ne more škodovati izvedbi prekrškovnega postopka. Zaključuje, da zato v konkretnem primeru ni podana izjema po 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, niti niso izpolnjeni pogoji za zavrnitev dostopa po drugem odstavku 5.a člena ZDIJZ. Predvsem zato, ker postopek o prekršku, v katerem so bila izrečena zahtevana opozorila, po mnenju toženke ne spada med "nadzorne postopke" v smislu drugega odstavka 5.a člena ZDIJZ v povezavi s 520. členom ZTFI, tako da postopek o prekršku, zaključen z izdajo opozorila, ni izveden po določilih oddelka 14.3 ZTFI. Iz tega razloga tudi zahtevana opozorila po oceni toženke ne spadajo med dokumente, ki so lahko varovani z izjemo po drugem odstavku 5.a člena ZDIJZ. Glede vprašanja obstoja izjeme poslovne skrivnosti iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ v zvezi s 1. in 2. odstavkom 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (ZGD-1) toženka ugotavlja, da je tožnik sicer pravilno pozval poslovne subjekte, ki jim je bilo izrečeno opozorilo, da prigrasijo stransko udeležbo v postopku dostopa do informacij javnega značaja, oziroma, da se naj izjasnijo glede tam vsebovanih morebitnih poslovnih skrivnostih, čemur se je odzvalo 7 pravnih in 8 fizičnih oseb ter uveljavljalo obstoj izjem od prostega dostopa, predvsem po 2. in 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Vendar ne glede na to toženka zaključuje, da ker zahtevana opozorila, ki so bila izdana v prekrškovnem postopku, izkazujejo kršitev zakona, zato ne morejo biti določena kot poslovna skrivnost po tretjem odstavku 39. člena ZGD-1 in tako niso podani niti razlogi za zavrnitev dostopa iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Pač pa je skladno z 9. členom Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1) treba prekriti vse varovane osebne podatke, na podlagi katerih bi bilo mogoče določiti posameznike - odgovorne osebe pravnih oseb, kot so ime, priimek, naziv, naslov bivališča in funkcija oziroma položaj posameznika v odgovornih pravnih osebah.

4. Tožnik s tožbo izpodbija drugostopenjsko odločbo v celoti, ker je po njegovem mnenju nepravilna in nezakonita. Toženki očita, da zakon v postopku ni bil uporabljen oziroma ni bil uporabljen pravilno in da dejansko stanje ni bilo pravilno ugotovljeno, oziroma, da je bil iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep o dejanskem stanju. Tožnik poudarja, da se do vprašanj specialnosti in splošnosti uporabe ZTFI in ZDIJZ po spremembah področne zakonodaje zaradi prenosa 23. točke 1. odstavka 1. člena in 68. člena Direktive 2013/50/EU v slovenski pravni red dotlej ni opredelilo še nobeno sodišče. Toženki očita, da v izpodbijani odločbi navedena sodna praksa ni več relevantna. Hkrati sam izpostavlja sodno prakso Sodišča EU, Vrhovnega in Upravnega

■
—
■

sodišča v zadevah št. C-140/13 z dne 12. 11. 2014, I Up 68/2017 z dne 20. 6. 2017, I U 1107/2016 z dne 11. 4. 2017 in I U 1809/2014 z dne 3. 2. 2015, ki po mnenju tožnika upoštevajo posebnosti postopkov in ureditve trga finančnih instrumentov ter omejujejo dostop do dokumentacije iz nadzornih postopkov, ki jih vodi tožnik, zgolj na stranke postopka, kar posledično ne omogoča dostopa splošne javnosti do tovrstnih informacij.

5. Po stališču tožnika je zakonska ureditev po 1. odstavku 1. člena ZDIJZ v zvezi s 5.a in 6. členom ZDIJZ v nasprotju z zakonsko ureditvijo iz 488. člena ZTFI, ki omejuje razkrivanje zaupnih informacij. Po mnenju tožnika ima ZTFI posebej urejen sistem javnih objav informacij o kršitelju in kršitvah, zato "drug zakon" v primeru navedenih kršitev nikakor ne more biti ZDIJZ, saj za javni dostop do informacij iz postopkov, ki jih vodi tožnik, obstajajo specialne določbe ZTFI, kot na primer 146.a in 146.b člen ZTFI, ki zagotavljajo javne objave v zvezi s kršitvami 3. poglavja ZTFI oziroma kršitvami ZTFI ali Uredbe (EU) št. 575/2013, ob smiselni uporabi 277. in 278. člena Zakona o bančništvu (ZBan-2) v zvezi s prvim odstavkom 301. člena ZTFI. Citirane določbe navedenih predpisov imajo po stališču tožnika imajo enak učinek, kakor ZDIJZ glede zagotavljanja transparentnosti delovanja organa (tožnika), saj tožniku nalagajo objavo določenih informacij o kršiteljih in kršitvah ter pomenijo bistveno spremembo glede na prejšnjo ureditev obveznosti popolnega varovanja vseh informacij, ki jih je tožnik pridobil pri izvajanju svojih nadzornih pristojnosti, predvsem 488. in 488.a člen ZTFI, ki pomenita prenos prava EU glede obveznosti varovanja zaupnih podatkov v nacionalno zakonodajo. Tako ZTFI omogoča objavo celo več informacij kot ZDIJZ in tako v razmerju do ZDIJZ torej ZTFI predstavlja specialnejši predpis. Zakonodajca, ki ureja trg finančnih instrumentov vsebuje vrsto omejevalnih določb glede udeležbe drugih oseb v postopku in vpogledov v spise, ki jih vodi tožnik, s čimer se upoštevajo posebnosti tega področja, ki pa jih ZDIJZ nasprotno ne upošteva. Kolikor bi bil interes zakonodajalca, da so javno dostopni vsi podatki oziroma dokumenti, ki nastanejo pri tožniku, oziroma, ki jih tožnik pridobi pri opravljanju svojega dela, zakonodajalec posebnih določb glede razkrivanja tovrstnih informacij javnosti v ZTFI ne bi vnesel, ampak bi veljal zgolj ZDIJZ kot splošen predpis. Razen tega opozarja, da v določilih ZP-1 ni predpisana obveznost vodenja evidenc glede izrečenih opozoril, ki so lahko načeloma zgolj ustna in jih po zakonu torej ni potrebno niti evidentirati zaradi neznatnega pomena obravnavane kršitve. Zato je tožniku toliko bolj nerazumljiva odločitev toženke, da tovrstno opozorilo, če je v pisni obliki, smatra za informacijo javnega značaja, ki jo mora tožnik izročiti prosilcu skupaj z vsemi podatki o kršitelju - pravni osebi in o celotni vsebini kršitve, četudi gre le za neznatne kršitve. Tudi če se prekrijejo osebni podatki odgovornih (fizičnih) oseb pravnih oseb kršiteljic, to za varovanje njihovih osebnih podatkov ne zadošča, saj je odgovorno fizično osebo mogoče zanesljivo identificirati že na podlagi identifikacijskih podatkov kršiteljice, čeprav gre le za minorne kršitve, s čimer se jim lahko povzroča škoda bodisi zaradi izgube strank bodisi zaradi preusmeritve

poslovnih partnerjev ipd., kar pa ne more oziroma ne bi smel biti namen ZDIJZ. Zato toženki očita, da je odločbo izdala ob uporabi napačnega predpisa, in sicer zgolj ZDIJZ, brez upoštevanja posebnosti ZTFI. Kolikor je namen ZDIJZ zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov pa tožnik poudarja, da tudi sam ažurno zagotavlja obveščenost javnosti o svojem delovanju, vključno z izrečenimi opozorili, ki jih objavlja v svojih rednih letnih poročilih v poglavju "Postopki o prekrških" na svoji uradni spletni strani (www.atvp.si). Tako javno objavi vse podatke o številu izrečenih opozoril za kršitve ZTFI kršiteljem v prekrškovnih postopkih. S tem zagotavlja javnost in odprtost svojega delovanja, upošteva specialna pravila ZTFI o razkritjih in posebnostih ureditve opozoril na podlagi določil Zakona o prekrških. Kolikor bi v tej zvezi obveljalo, da se uporabljajo zgolj določila ZDIJZ, ki dejansko omogoča dostop do vse dokumentacije, s katero razpolaga tožnik kot nadzorni organ, bi ob takšni ureditvi tožnik imel težave z izvajanjem svojih pristojnosti do evropskega regulatorja (ESMA) in ostalih nadzornih organov v Evropski uniji, pri katerih je razumevanje zaupnosti informacij drugačno od razumevanja toženke. Ob upoštevanju tretjega odstavka 488. člena ZTFI in 488. a člena ZTFI so organi, ki se jim lahko posredujejo zaupne informacije, taksativno naštetih, kar bi se z uporabo ZDIJZ kot *lex specialis* v razmerju do ZTFI, povsem razvodenelo. V tožbenem zahtevku predlaga, naj sodišče tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi, oziroma podredno, naj izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženki v ponoven postopek. Zahteva tudi povračilo stroškov postopka v višini plačane sodne takse v znesku 148,00 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude tega roka pa skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

6. Toženka v odgovoru na tožbo vztraja pri izpodbijani odločbi ter odgovarja na tožbene navedbe, češ da tožnik le na splošno utemeljuje svoje nestrinjanje z veljavno ureditvijo in ravniyo transparentnosti, ki jo je določil zakonodajalec z določili ZDIJZ. Tožniku očita, da v tožbi konkretno ne navaja določb, ki bi izrecno izključile uporabo ZDIJZ, niti ne navaja določb ZDIJZ, ki bi predstavljale izjemo od prostega dostopa do informacij javnega značaja, pač pa na splošno uveljavlja neskladnosti ureditev po ZTFI in ZDIJZ. Glede na 5. in 5.a člen ZDIJZ je po njenem mnenju določena načelna dostopnost vseh informacij, za razliko od 488. člena ZTFI, ki določa načelno zaupnost vseh informacij. Sodišču predlaga, naj tožbo v celoti zavrne.
7. Stranka z interesom,
v odgovoru na tožbo izrecno vztraja pri svojih navedbah in stališčih v pritožbi zoper prvostopenjsko odločbo ter pritrjuje navedbam toženke, tudi v njenem odgovoru na tožbo. Sodišču predlaga, naj tožbeni zahtevek v celoti zavrne.
8. Tožnik v pripravljalni vlogi z dne 14. 8. 2020 izpostavlja sodbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, št. X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020, ki izraža

tožnikovemu primerljivo stališče /.../"da imajo pri dostopu do informacij posebna določila področne (procesne) zakonodaje glede možnosti vpogleda v spise sodišč in drugih pristojnih organov značaj specialne ureditve", kar je diametralno nasprotno stališču v izpodbijani odločbi. Zato tožnik pri tožbi izrecno vztraja.

9. Tožba je utemeljena.
10. Predmet sodne presoje v zadevi je odločba toženke, ki je v pretežnem delu ugodila prosilčevi pritožbi na podlagi 252. člena¹ ZUP in v tem delu odpravila tožnikovo prvostopenjsko zavrnilno odločbo ter tožniku naložila, da mora v danem roku prosilcu posredovati fotokopije taksativno naštetih dokumentov, s katerimi je tožnik med leti 2012 in 2016 v postopku o prekršku za kršitve določb ZTFI kršiteljem na podlagi Zakona o prekrških izrekel opozorilo² namesto sankcije, s tam prekritimi osebnimi podatki odgovornih fizičnih oseb v pravnih osebah kršiteljicah, v preostalem delu pa je pritožbo zavrnila kot neutemeljeno.
11. V konkretnem primeru med strankami ni sporno relevantno dejansko stanje zadeve, da so v izreku odločbe naštetih dokumenti, ki jih je zahteval prosilec, del prekrškovnega postopka, ki ga je vodil tožnik kot pristojni prekrškovni organ. Prav tako ni sporno, da je tožnik prekrškovni, regulatorni in nadzorni organ za nadzor nad izvajanjem določb ZTFI v povezavi z ZBan-2. Iz dejanskega stanja zadeve tudi ne izhaja, da bi bil prosilec upravičen do pridobitve zahtevanih fotokopij v prekrškovnem postopku po določbah Zakona o prekrških, z izkazanim pravnim interesom na podlagi Zakona o prekrških, niti ob smiselni uporabi ZKP.
12. Pač pa ostaja sporno med strankami vprašanje, ali predstavlja ZTFI v razmerju do ZDIJZ *lex specialis*, kar vseskozi zagovarja tožnik, ali velja obratno, kar vseskozi trdi toženka in stranka z interesom ter pri tem izrecno vztrajata tudi v odgovoru na tožbo. Sporno je torej pravno vprašanje, ki zadeva razmerje specialnosti oziroma splošnosti pri uporabi določil ZDIJZ v razmerju do ZTFI v povezavi z ZBan-2.
13. Tožnik namreč zagovarja stališče, da ZTFI (488. člen), še posebej po prenosu oziroma implementaciji določil 23. točke prvega odstavka 1. člena in 68. člena Direktive 2013/50/EU v nacionalni pravni red Republike Slovenije, kot

1 ZUP v 1. odstavku 252. člena določa: "Če organ druge stopnje ugotovi, da so bili v odločbi prve stopnje zmotno presojeni dokazi, da je bil iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep glede dejanskega stanja ali da je bil napačno uporabljen pravni predpis, na podlagi katerega je bilo odločeno o zadevi ali če spozna, da bi bilo treba po prostem preudarku izdati drugačno odločbo, odpravi odločbo prve stopnje s svojo odločbo in sam reši zadevo."

2 Določilo 53. člena Zakona o prekrških, ki ureja opozorilo, se glasi: "(1) Pooblaščen uradna oseba prekrškovnega organa lahko namesto sankcije, kršitelja opozori, če je storjeni prekršek neznatnega pomena in če pooblaščen uradna oseba oceni, da je glede na pomen dejanja opozorilo zadosten ukrep. (2) Pooblaščen uradna oseba iz prejšnjega odstavka kršitelju hkrati z opozorilom predstavi storjeni prekršek. (3) Prekrškovni organ lahko vodi evidenco izrečenih opozoril, vendar pri tem ne sme obdelovati osebnih podatkov."

specialnejši (*lex specialis*) in kasnejši predpis (*lex posterior*) od ZDIJZ namreč izrecno omejuje dostop do tožnikovih dokumentov zgolj na stranke v teh postopkih, skladno z določili ZTFI v povezavi z ZBan-2, in torej ne omogoča dostopa splošne javnosti do tovrstnih informacij. Temu nasprotno stališče zagovarjata toženka in stranka z interesom ob sklicevanju na določila 5. in 5.a člena ZDIJZ. Trdita, da se ZTFI ne more uporabiti za materijo, ki jo ureja ZDIJZ kot *lex specialis*, izhajajoč iz namena ZDIJZ, ki je v zagotavljanju demokratične in nadzorne funkcije pri delovanju oblasti, češ da narava oziroma namen ZTFI ne preprečuje uporabe ZDIJZ in je tudi ne izključuje.

14. Sodišče se ob upoštevanju stališč Vrhovnega sodišča, izraženih v sodbi X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020³, strinja z argumentacijo tožnika, da je v razmerju do ZDIJZ namreč ZTFI (tudi v povezavi z ZBan-2 oziroma Zakonom o prekrških, ki predvideva tudi smiselno uporabo določb Zakona o kazenskem postopku⁴ v nadaljevanju ZKP) specialnejši predpis (*lex specialis*), ki v konkretnem primeru onemogoča uporabo določb ZDIJZ pri dostopu do zahtevanih informacij iz spisov prekrškovnega postopka po določbah Zakona o prekrških, ki je del kaznovalnega prava, in tako po vsebini trdi ravno nasprotno od toženke in stranke z interesom, ki zagovarjata stališče, da je prav ZDIJZ specialnejši predpis, ki se mora pri dostopu do teh informacij uporabiti namesto 488. člena ZTFI.
15. Sodišče pojasnjuje, da v konkretnem primeru v celoti sledi stališčem Vrhovnega sodišča, izraženim v citirani sodbi X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020 v primerljivi zadevi, še posebej v 19., 20. in 21. točki obrazložitve (cit.): "Tožena stranka nima prav s tem, ko po vsebini uveljavlja, da je ZDIJZ tisti predpis, ki ga je treba uporabiti, ker je na področju dostopa do informacij javnega značaja specialnejši zakon v razmerju do vseh ostalih zakonov. Vsi navedeni zakoni urejajo dostop do istih informacij oziroma dokumentov na podlagi individualne prošnje (zahteve, vloge) določene osebe. "Informacija javnega značaja" je pravni pojem, ki ga ureja ZDIJZ, in ne dejanski, zato je šele ob pravilni uporabi tega zakona mogoče ugotoviti, ali gre za tako informacijo ali ne. ZDIJZ pa ni edini predpis, ki ureja dostop do informacij državnih organov, temveč je eden od zakonov, ki urejajo to področje v okviru in v skladu z drugim odstavkom 39. člena Ustave./.../Navedena določba je torej v funkciji uresničevanja več različnih ustavnih pravic (22. člena, 39. člena Ustave itd.). Enako velja tudi za druge procesne in organizacijske predpise (ZPP, ZDT-1 itd.). S tem stališčem Vrhovno sodišče vzpostavlja nadaljnji razvoj sodne prakse, skladen s citiranimi stališči Ustavnega sodišča v odločbi št.U-I-16/10, Up-103/10 in Vrhovnega sodišča v sklepu Cpg 1/2011. Ob

3 Izrek sodbe Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020, se glasi: "Reviziji se ugodi in se izpodbijana sodba Upravnega sodišča Republike Slovenije, I U 2751/2017-13 z dne 28. 11. 2018, spremeni tako, da se tožbi ugodi in se odpravi 1. točka izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-232/2017/6 z dne 10. 11. 2017."

4 Določilo prve povedi prvega odstavka 67. člena Zakona o prekrških se glasi: "Kolikor s tem zakonom ni drugače določeno, se v rednem postopku smiselno uporabljajo določbe Zakona o kazenskem postopku."

■

tem tudi poudarja, da je bila sodba I Up 731/2005, na katero se sklicuje tožena stranka, izdana v specifičnih okoliščinah konkretnega primera ter da je že v njej poudarilo tudi, da je treba v vsakem primeru zahtevane informacije ugotviti tudi, ali iz določb posameznega zakona, ki ureja določeno področje izvrševanja javnih nalog, ne izhaja prepoved posredovanja določenih podatkov. Poudarilo je tudi, da je ob tem treba upoštevati, da takih prepovedi v posameznih področnih zakonih ZDIJZ ob odsotnosti izrecnih prehodnih zakonskih določb s svojo uveljavitvijo ni razveljavil. Že tedaj je poudarilo tudi, da če bi za pridobitev iste informacije veljali različni pogoji v primeru, če bi jo posredovali različni organi, bi šlo za očitno izigravanje zakonskih omejitev in varstev, ki so jih določili ZDIJZ in drugi relevantni zakoni. Odločitev v tej zadevi zato navedena stališča zaradi razvoja prakse ter na podlagi predstavljenih pravnih argumentov nadgrajuje in dopolnjuje. Vrhovno sodišče ugotavlja, da s posebnimi določbami procesnih in organizacijskih zakonov, ki urejajo dostop do informacij, tudi ni neutemeljeno poseženo v transparentnost delovanja sodišč ter drugih državnih organov, temveč gre za način uresničevanja le-tega, ki upošteva specifičnost določenega področja ter pravice, svoboščine in interese drugih, ki jih je treba na tem področju posebej varovati".

16. Glede na navedeno sodišče v konkretnem primeru sodi, da odgovor na sporno pravno vprašanje in sicer ali predstavlja ZTFI v razmerju do ZDIJZ *lex specialis*, nedvoumno izhaja iz stališč Vrhovnega sodišča v primerljivi zadevi, ki jih je izrazilo v citirani sodbi X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020, da imajo pri dostopu do informacij posebna določila področne (procesne) zakonodaje glede možnosti oseb za vpogled v spise sodišč in drugih pristojnih organov značaj specialne ureditve (*lex specialis*) glede na določbe ZDIJZ. To se nanaša tudi na kaznovalne postopke in s tem tudi na informacije, ki se nahajajo v prekrškovnih spisih, ki jih je v konkretnem primeru zahteval prosilec, sedaj stranka z interesom. ZDIJZ se lahko kot splošnejši predpis uporablja le v tistih primerih in v zvezi z dostopom do tistih informacij, do katerih dostop ni urejen z navedenimi specialnimi zakoni. Ker navedeno enako velja tudi glede pristojnosti za odločanje na način, da v takih primerih tudi glede pristojnosti za odločanje ni mogoče uporabiti splošnejšega ZDIJZ, temveč specialno ureditev (*lex specialis*), mora to toženka upoštevati pri odločanju v ponovljenem postopku, saj je pri odločanju v ponovnem postopku vezana na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in njegova stališča, ki se tičejo postopka.
17. Ker je bilo treba tožbi ugoditi že iz navedenih razlogov, drugi ugovori strank ne bi mogli vplivati na odločitev, zato jih sodišče ni vsebinsko obravnavalo.
18. Sodišče je po povedanem tožbi ugodilo in izpodbijano odločbo toženke odpravilo na podlagi 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1 ter skladno s četrtem odstavkom te določbe zadevo vrnilo toženki v ponovni postopek.

19. V zadevi je na podlagi 1. odstavka 59. člena ZUS-1 sodišče odločilo brez oprave glavne obravnave, ki so se ji stranke tudi izrecno odpovedale.
20. Tožnik, ki je s tožbo uspel, je v skladu s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 sicer upravičen tudi do povračila stroškov postopka. Vendar je zahteval zgolj stroške v višini plačane sodne takse za postopek, ki se mu že po uradni dolžnosti vrne iz sredstev sodišča, skladno z opombo 6.1/c taksne tarife Zakona o sodnih taksah (ZST-1).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo ni pritožbe (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 25. januar 2023

Višja sodnica svétnica:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Federalne pristojne sodne osebe:

